

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Sylvy Šiškeové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **V. D. T.**, zastoupeného advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem, náměstí 28. října 1898/9, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2019, čj. OAM-560/ZA-ZA11-HA12-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2021, čj. 32 Az 52/2019-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Uvedl, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany poté, co mu byl udělen výjezdní příkaz. Potřeba legalizace pobytu však není azylově relevantním důvodem. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nejsou podle žalovaného ani údajné problémy se soukromými osobami, které souvisí se žalobcovými dluhy v zemi původu. Žalovaný neshledal ani důvody pro udělení humanitárního azylu. Krajský soud v Brně žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl.

[2] V kasační stížnosti žalobce (stěžovatel) uvedl, že se v zemi původu obává problémů s věřiteli. Je si vědom tamní špatné ekonomické situace, měl by problém uživit rodinu. Nadále je přesvědčen, že mu měl být udělen humanitární azyl. V části týkající se možnosti ochrany před vnitrostátními původci pronásledování je rozsudek nepřezkoumatelný. Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatel v tom, že žalovaný jeho žádosti nevyhověl proto, že ji stěžovatel podal až v době, kdy již nemohl na území ČR pobývat v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany byly u stěžovatele dány i dříve, ale tehdy neměl potřebu žádost podat, protože měl v ČR platné pobytové oprávnění.

[3] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul podstatné argumenty rozsudku krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

[4] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[5] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] NSS se nejprve zabýval nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. K pojmu nepřezkoumatelnost odkazuje na svou ustálenou judikaturu (např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, nebo ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73). NSS námitce nepřezkoumatelnosti nepřisvědčil, neboť krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami včetně stěžovatelem zmiňované, která se týkala možnosti ochrany před vnitrostátními původci pronásledování.

[7] K obavě stěžovatele z vyhrožování ze strany věřitelů v zemi původu odkazuje NSS na rozsudek ze dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2005-54, v němž dovodil, že „*obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu*“. V rozsudku ze dne 13. 9. 2004, čj. 4 Azs 185/2004-45, pak NSS uvedl, že „*za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno lada odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu*“. Obava stěžovatele z jednání soukromých osob v zemi původu je navíc v současné době pouze hypotetická. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemůže být ani špatná ekonomická situace či pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv v zemi původu (rozsudek ze dne 21. 11. 2003, čj. 7 Azs 13/2003-40).

[8] NSS s odkazem na rozsudek ze dne 17. 2. 2011, čj. 2 Azs 50/2010-49, zdůrazňuje, že mezinárodní ochranu není možné chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území ČR. Nelze jej tedy využít jako náhradní řešení v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání některého z pobytových oprávnění definovaných zákonem o pobytu cizinců. NSS tuto snahu o legalizaci pobytu cizince prostřednictvím institutů azylového práva dlouhodobě odmítá (rozsudky ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 7/2003-60, ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 Azs 138/2004-44, č. 397/2004 Sb. NSS a další). Není proto pochybením žalovaného, pokud tuto okolnost ve svém rozhodnutí zohlední. S ohledem na ustálenou rozhodovací praxi NSS nezakládá související kasační námitka stěžovatele důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[9] K námitce týkající se humanitárního azylu je třeba připomenout, že na jeho udělení není právní nárok a rozhodnutí o něm podléhá správnímu uvážení. Jak NSS konstatoval v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48, „*správní rozhodnutí pak podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry*“. Námitku týkající se neudělení humanitárního azylu přitom již dostatečně vypořádal krajský soud.

[10] Ve věci nevystala právní otázka, kterou by dosud judikatura NSS neřešila nebo ji řešila rozdílně. NSS neshledal důvod pro judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Věc posoudil v souladu s ustálenou judikaturou, od které NSS neshledal důvod se odchýlit.

[11] NSS proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel ve věci neměl úspěch, žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2021

Zdeněk Kühn
předseda senátu